NN 99/2019 (18.10.2019.), Presuda Visokog upravnog suda Republike Hrvatske poslovni broj: UsII-244/18-10 od 18. rujna 2019.

VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE

2003

PRESUDA

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Ane Berlengi Fellner, predsjednice vijeća, Arme Vagner Popović i Mirjane Čačić, članica vijeća, te više sudske savjetnice Ljerke Morović Pavić, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja Hrvatski telekom d.d., Z., kojeg zastupa zaposlenica I. B., protiv tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Z., kojeg zastupa T. O., predsjednik vijeća, uz sudjelovanje zainteresirane osobe Grada V., V., kojeg zastupa gradonačelnik I. K., u predmetu radi utvrđivanja infrastrukturnog operatora i visine naknade za pravo puta, na sjednici vijeća održanoj 18. rujna 2019.

presudio je

I. Odbija se tužbeni zahtjev radi poništenja rješenja Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, klasa: UP/I-344-03/16-11/335, urbroj: 376/10-18-18 od 21. svibnja 2018.

II. Ova presuda objavit će se u »Narodnim novinama«.

Obrazloženje

Osporenim rješenjem pod točkom I. utvrđuje se da je tužitelj infrastrukturni operator koji ima pravo puta na nekretninama koje se na dan donošenja tog rješenja nalaze u vlasništvu/suvlasništvu Grada V. prema evidenciji Općinskog suda u Virovitici na kojima ima izgrađenu EKI prema podacima o EKI navedenim u Elaboratu za pravo puta, broj: 3518-16 i geodetskog situacijskog prikaza EKI na katastarskim podlogama, točkom II. utvrđuje se da je tužitelj infrastrukturni operator i ima pravo puta na nerazvrstanim cestama na području Grada V. navedeno u uvjerenju Upravnog odjela za komunalne poslove, prostorno uređenje i graditeljstvo V.-p. županije, klasa: 363-07/17-01/19 od 21. ožujka 2018., a koje je sastavni dio ovog rješenja, a koje ceste se nalaze u vlasništvu Grada V. te na njima tužitelj ima izgrađenu EKI prema podacima o EKI navedenim u Elaboratu za pravo puta, broj: 3518-16; točkom III: navedeno je da količinu i vrstu EKI iz točaka I. i II. istog rješenja čine trase kabelske kanalizacije te trase elektroničkih komunikacijskih vodova u zemlji i nadzemnih elektroničkih komunikacijskih vodova navedenih u Elaboratu; točkom IV. utvrđuje se godišnja naknada za korištenje nekretnina iz točaka I. i II.; točkom V. utvrđuje se da Grad V. ima pravo na godišnju naknadu za pravo puta iz točke IV. tog rješenja od 17. svibnja 2017. nadalje, odnosno od dana uknjižbe prava vlasništva/suvlasništva ukoliko je ista nastupila nakon 17. svibnja 2017.; točkom VI. obvezuje se tužitelj da u roku od 8 dana od primitka tog rješenja napravi obračun godišnje naknade temeljem parametara iz točke I., II., III. i IV., te obračun sa svim podacima koji su primijenjeni dostavi tuženiku i Gradu V.; točkom VII. obvezuje se tužitelj da u roku od 10 dana plati Gradu V. godišnju naknadu za pravo puta za prvu i drugu godinu, a svaka sljedeća godišnja naknada za pravo puta plaća se u roku od 8 dana po isteku razdoblja za koje je naknada plaćena; te se točkom VIII. obvezuje Grad V. omogućiti tužitelju ostvarivanje prava puta na nekretninama iz točke I. i II. istog rješenja.

Protiv ovog rješenja tužitelj je pokrenuo upravni spor iz svih zakonom propisanih razloga. Navodi da je sa zainteresiranom osobom sklopio ugovor o osnivanju prava služnosti temeljem kojeg je Grad V. ispostavljao račune za plaćanje naknade za 2016. i 2017. koju je tužitelj platio. Kako je 14. studenog 2016. zainteresirana osoba podnijela zahtjev za pokretanje postupka radi utvrđivanja tužitelja kao infrastrukturnog operatora za EKI izgrađenu na nekretninama u vlasništvu zainteresirane osobe, to je tuženik 17. svibnja 2017. donio rješenje kojim je utvrdio visinu naknade za pravo puta. Navedeno rješenje poništeno je presudom ovog Suda, broj: UsII-130/17 od 6. rujna 2017., te smatra da je tuženik u postupku nakon ove presude postupio suprotno stajalištima koji su u njoj izražene. Ističe da je tuženik pogrešno riješio prethodno pitanje, budući da je obvezu tužitelja odredio od 17. svibnja 2017., a pravno pitanje o tome je li sklopljeni ugovor prestao važiti, po stajalištu tužitelja predstavlja prethodno pitanje i tužitelj osporava da bi ugovor prestao važiti danom donošenja prvotnog rješenja tuženika. Također obrazlaže razloge zbog kojih smatra da ugovor nije prestao važiti niti